

udviklede sig en Type, som man kunde kalde den professionelle arbejdsløse. Det, der er den smukke og socialpolitisk sande Tanke i denne Lov, er, at Vejen til Arbejde ikke skal spærres nogen, og tænk, om det saa blev benyttet til, at Driverten og Døgenigten i Læe af denne Lov lader være at arbejde, fordi han, naar han er arbejdsløs, faar Understøttelse. Det er den værste Parodi paa selve de Bestræbelser, der ligger til Grund for denne Lovgivning. Derfor er det for det første af stor Vigtighed, at Karenstiden ordnes, som det er foreslaaet i § 12, hvorved man berøver en Arbejder Fristelsen til, naar der mangler nogle faa Dage i Karenstidens Ophør, at afslaa et vellønnet Arbejde, fordi han tænker som saa: Derved ødelægger jeg min Karenstid, jeg vil hellere lade de Dage gaa, afvise det Arbejde, saa kan jeg faa min Understøttelse. Det gør altid et meget grimt Indtryk, naar man kommer til at staa overfor den Slags Ting.

Det er saa meget mere nødvendigt, at disse Forholdsregler gennemføres — og derved kommer jeg paa en naturlig Maade til at tale om Bestemmelsen i § 13 —, som det nu endog er blevet indrømmet af det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning), at Arbejderne ikke er Engle. Det gav et ligefrem Svup i mig, da jeg hørte, at Arbejderne ikke ligefrem var Engle. Ja, det ærede Medlem sagde dog forøvrigt kun, at de ikke allesammen er rene Engle, men det var mig alligevel en Skuffelse, thi saa er der øjensynlig ikke flere rene Engle paa Jorden, naar ikke en Gang Arbejderne er det, det skulde da være Arbejderfjerne, der skulde være Engle — jeg vil foreslaa: faldne Engle. Men naar det altsaa er saadan, at der er ingen Engle, vi maa regne med det menneskelige, maa ogsaa alle Venner af denne Sag være med til at gardere disse Kasser mod enhver Art Misbrug, og saa kommer man da blandt andet til Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst bør ordne det Forhold, som Lovforslaget søger at ordne i § 13, Nr. 7. Derefter er det forbudt Arbejdsløshedskasserne at give Understøttelse „til Medlemmer, der vægre sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Bestyrelsens Skøn svarer til deres Evne, eller afvise et fra anden Side fremkommet Tilbud om saadant Arbejde.“ Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at der staa „saadant Arbejde“, hvilket altsaa maa betyde „Arbejde, som efter Bestyrelsens Skøn svarer til deres Evne“. Den Frygt,

den foregaaende ærede Taler nærede paa dette Punkt, tror jeg ikke, man behøver at dele. Jeg indrømmer, at der er nogen Forbedring eller nogen Tendens til Forbedring i den Ændring fra den bestaaende Lov, man her forsøger at indføre.

Jeg anser det afgjort for en Fejl, at man i den bestaaende Lov stillede sig paa det Standpunkt, at det, det kom an paa, var, at Arbejdet skulde være anvist af Kassens Bestyrelse. I det hele har man der faaet smuglet ind under Arbejdsløshedsforsikringen en Opgave, som efter min Mening ikke bør løses af Arbejdsløshedskassen, nemlig Arbejdsanvisningen. Det er i Strid med selve Lovens Tendens og Mening. Der staaer udtrykkelig i Lovens § 1, at en Arbejdsløshedskasse maa ikke have andre Formaal end det at sikre Hjælp mod Arbejdsløshed. I Virkeligheden har Kasserne et andet Formaal, det andet Formaal i stort Omfang at anvise Arbejde. Det er allerede skildret, hvorledes det har givet Anledning til megen Mistillid overfor Kasserne, og derfor synes jeg, det var naturligt at benytte denne Lejlighed til ligesom at faa Arbejdsanvisningen ud heraf. Disse to Opgaver er i Virkeligheden forskellige, om de end paa et enkelt Punkt griber ind i hinanden som to Tandhjul. Det er klart, at Arbejdsløshed i første Række, for saa vidt den kun er tilsyneladende, med Held kan modvirkes derved, at man bringer den Arbejder, der søger Arbejde, i Forbindelse med den Arbejdsgiver, der søger efter en Arbejder, men maaske er et helt andet Sted i Landet end Arbejderen. Men dette at bringe Tilbud og Efterspørgsel til at falde sammen over hele Landet er og bliver dog en Opgave for sig, og naar denne er løst saaledes, at man kan sige: der er ikke mere en Draabe Arbejde at faa noget Sted til at læske en arbejdsløs Arbejder, — saa først bør Arbejdsløshedskassen træde i Virksomhed, saa kommer dens egentlige Opgave, nemlig at understøtte de arbejdsløse, der derefter bliver tilbage. Denne sidste Opgave er saa betydningsfuld og maa af de Grunde, jeg har udviklet, ikke udsættes for i nogen Henseende at kompromitteres. Derfor forekommer det mig, at det nu vilde være det naturlige Øjeblik, da der oven i Købet foreligger paa Tingets Bord et Lovforslag om Arbejdsanvisning — hvilket Lovforslag er gaaet i Udvalg —, at tilvejebringe et Samarbejde eller parallelt gaaende Arbejde, at benytte den Omstændighed, at man har begge disse Lovforslag til Behandling, til at ordne disse Forhold paa en rationel